DROBNOSTI

Plesmeřisko: poznámky k jednomu okazionalismu[1]

Marta ŠIMEČKOVÁ | Ústav pro jazyk český AV ČR

***Plesmeřisko*: Some notes on one nonce word**

The paper deals with the word *plesmeřisko*, attested in a collection of Moravian short stories from the 19th century. This word with unclear meaning was found to be a nonce word, i.e., a word unattested in other sources. It may be an augmentative derived from the dialect word *plezmero* (with the original meaning 'unbottened shirt', hence 'bare chest', later used as a derogatory word especially for a disheveled, lazy woman). The word *plezmero* is a compound consisting of the unclear second element *-mero* and the first component *plez-*, which originates in the Czech verb *plazit (se)* ('to creep, crawl'). Other dialect words with the root *plez-/plaz-* are explored in a synchronic and diachronic perspective.

Key words: dialect lexeme, etymology, nonce word, root morpheme *plez-/plaz-*, semantic shift

Klíčová slova: etymologie, kořen *plez-/plaz-*, lexikální dialektismus, okazionalismus, významový posun

1 Úvod

V krátké povídce Strýc Hutula od Františky Stránecké, zveřejněné v časopise Květy v roce 1884, čteme: „Nekonečné šedé mraky táhnou se jako plesmeřiska po lesích, někdy mu i cestu zastrou." (Stránecká, 1884, s. 364) Otázkou je,[2] co jsou ona *plesmeřiska* vystupující v přirovnání.

Slovo *plesmeřisko* není obsaženo v žádném moderním výkladovém slovníku češtiny, marně bychom ho hledali i v jiném zdroji sloužícím pro výzkum spisovné nebo nespisovné vrstvy naší mateřštiny.[3] Přihlédneme-li však ke slovotvorné struktuře slova, lze snadno vydělit odvozovací kmen *plesmer-* (s pravidelnou alternací *r* ~ *ř* před *i*, srov. nářeční doklady *bachořisko*, *ogařisko*) a sufix *-isko*. V souvislosti se základem *plesmer-* (nebo spíše *plezmer-*) již nacházíme některé odpovědi na původ slova *plesmeřisko*.

2 *Plezmero* a *plezmera* v nářečích českého jazyka

Ve vybraných nářečích, zvláště severovýchodomoravských a slezských,[4] bylo v minulosti

[1] Příspěvek vznikl na základě řešení projektu č. DH23P03OVV050 Atlas českého jazyka 2027: celoúzemní výzkum nářečí českého jazyka po 50 letech; poskytovatel podpory Ministerstvo kultury, Program NAKI III. Práce používá mj. data, která poskytuje výzkumná infrastruktura LINDAT/CLARIAH-CZ (https://lindat.cz) podporovaná Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy České republiky (projekt č. LM2023062).

[2] Za položení této otázky a vůbec upozornění na slovo *plesmeřisko* (resp. *plezmeřisko*) děkuji Vojtěchu Urbančíkovi, redaktorovi časopisu Malovaný kraj.

[3] Výjimkou je Kottův česko-německý slovník (Kott, 1893, s. 258), v němž je sice evidováno heslové slovo *plesmeřisko*, avšak provázené pouze dokladem z již zmíněné povídky. Definice významu u hesla schází.

[4] Z naznačeného areálu vybočuje záznam ve slovníku A. Gregora z areálu Slavkovska-Bučovicka. V tomto zdroji je obsaženo heslo *plez-*

několikrát evidováno slovo *plezmero* (též v psané podobě *plesmero*)[5] a jeho rodová varianta *plezmera*. V nářečním slovníku F. Bartoše (1906, s. 294) je *plezmero* (v hláskové formě *pľezmero*) definováno jednak jako ‚ňádra rozhalená, když se košile pod krkem rozepne', též jako ‚člověk, který chodí s plezmerem', tedy ‚člověk mající odhalenou hruď'. Totéž slovo Bartoš dokládá i v přeneseném pojmenování pro ‚rozcuchanou, línou ženskou' – zde s dokladem *a co si to také vzál, takové pľezmero?* (ibid.; jde o výňatek z povídky J. M. Slavičínského, poprvé otištěné v *Českém lidu* v r. 1902). Slovo *plezmero* spojuje s rozhalenou košilí i S. Kazmíř (2012, s. 323), s odhalenou hrudí pak B. Kresta (2008, s. 8).

Nelze s jistotou určit, zda dva mladší autoři slovo *plezmero* zaznamenali během vlastního nářečního výzkumu, popř. znali z vlastní zkušenosti, nebo zda jejich zdrojem nebyl právě Bartošův slovník. Pochybnosti vyvěrají jednak ze skutečnosti, že v Kazmířově slovníku je uveden doklad totožný se starším lexikografickým dílem (*chodí s plezmerem*), v případě Krestova slovníku je pak *plezmero* s definicí ‚odhalená prsa' součástí pasáže týkající se citově zabarvených slov, ovšem do samotného slovníku již tento význam promítnut nebyl (lze se domnívat, že tím chtěl autor naznačit, že slovo v daném významu už vyšlo z úzu). Podle F. Horečky (1941, s. 130) může být výrazem *plezmero* označena i neupravená žena, respektive ‚rozgajdaná ženština s rozepjatou košilí'.

Dohledali jsme ještě dva písemné doklady, v nichž slovo vystupuje v přirovnáních poukazujících na nevhodně upravený vrchní oděv: *chodíž rozplazený jak plezmero* (Kozáček, 1909, s. 25); *nenatřípej se tu, a rači si spraf košulu! Choďíž rozglábený jak plezmero* (Bělič, 1954, s. 247). Oba záznamy, lokalizované do okolí zlínských Malenovic, jsou dokladem starší nářeční vrstvy; zatímco první je datován k r. 1909, druhý nepochází z Běličova průzkumu – byl totiž převzat z přepisu promluvy muže narozeného r. 1857, který pořídil odborný učitel v Malenovicích.

V dokladech mladšího data, jež máme k dispozici, je *plezmero* evidováno výhradně v přenesených významech, konkrétně ve funkci hanlivých pojmenování, zvláště pro osoby ženského pohlaví. Užitím daného slova se upozorňuje na výrazné tělesné rysy, též na některé duševní vlastnosti a projevy chování. V rámci vnějších rysů je to rozcuchanost (Bartoš, 1906, s. 294) nebo blíže nespecifikovaná neupravenost (Adamec – Malý, 1969, s. 560). Slovem je vytýkána i lenost (Bartoš, ibid.; Gregor, 1959, s. 124), nešikovnost (Sochová, 2001, s. 227; Šmatelková, 2021, s. 161), hloupost (Kott, 1910, s. 588; Remeš, 1930) nebo nezřízený sexuální život (Kresta, 2008, s. 110; srov. definici vyjádřenou výrazem ‚coura'). Jindy je slovo charakterizováno pouze jako ‚nadávka' bez bližšího určení (Kanclíř, 1935, s. 48; Blažková-Příleská, 1959–1960). Od neupraveného zevnějšku se snad odvíjí i představa plezmera coby zlého ducha, strašidla (Mičkalová, 1999, s. 91; Fabián, 2009, s. 68).

Nejasná je motivace u pojmenování drůbeže – slovo *plezmero* bylo v tomto kontextu zjištěno během terénního výzkumu pro Český jazykový atlas, a to konkrétně ve Spálově na

mero s vysvětlením ‚líná, neobratná, k ničemu se nehodící žena' a exemplifikací: *takoví lenošní plezmero nechcu mňet aňi hoďinu v baráku* (Gregor, 1959, s. 124). Jde o doklad pro středomoravskou oblast jediný a snad již v době vydání slovníku šlo o lexikální prvek archaický (Šrámek, 1962, s. 216).

5 V příspěvku dále pracujeme výhradně s formou *plezmero*, zohledňující etymologii slova (viz níže). Podobu *plesmero*, občasně evidovanou ve zdrojových publikacích, chápeme jako věc zápisu, nikoliv jako fonetickou variantu, neboť i u těchto zápisů předpokládáme výslovnost se [z] (obzvlášť přihlédneme-li k oblasti výskytu, pro niž je charakteristická tendence vyslovovat neznělé souhlásky zněle v pozici před retnicemi). Starší psaní se *-s-* tak interpretujeme jako odraz hyperkorekce zapříčiněné neprůhledností slova.

Novojičínsku v r. 1965, ovšem vedle výrazu *drůbež* (u starších mluvčích též *drůbeř*). Výraz *plezmero* nebyl v atlase mapován, neboť zpracovatel dané položky pokládal slovo v daném významu za nejisté. Lze doplnit, že oprávněně; slovo totiž, jak bylo naznačeno, náleží do expresivní slovní zásoby a vzhledem k jeho okazionálnosti lze vyslovit domněnku, že tehdy bylo respondentem použito ad hoc (a snad jako označení pro pernatou havěť či žoužel obecně).

Méně častá je morfologická varianta *plezmera*, užívaná v mužském i ženském rodě. Opět jde o nadávku pro člověka líného, nešikovného nebo hloupého, též pro dívku či ženu volných mravů (např. Adamec – Malý, 1969, s. 560; Kazmíř – Gester, 2012, s. 323), popř. pro ‚ženskou, která nemůže býti s ničím hotova' (Kout, 1934, s. 21). Sporné je potenciální usouvztažnění s dokladem *plecmera*, lokalizovaným do uherskohradišťských Popovic (Ilík et al., 2011, s. 106), jejž by bylo možné interpretovat jako hláskovou variantu slova *plezmera* (s oporou o etymologickou zastřenost slova, vedoucí jeho uživatele k obměňování jim nesrozumitelné zvukové stránky), ovšem propojení brání rozdíl sémantický – *plecmera* je totiž podle zdrojového regionálního slovníku ekvivalentem *rošťáka* a *mluvky*. Uveďme ještě pomnožnou formu *plezmery* pro ‚široké kalhoty, dlouhé pánské spodky' (Kresta, 2008, s. 110); širokost kalhot tu dozajista souvisí s primárním významem slova *plezmero*, totiž s onou rozevlátostí oděvu.

3 Původ slova (se zvláštním zřetelem ke kořenu *plaz-*)

Pátráme-li po etymologii, lze některé odpovědi nalézt ve slovníku V. Machka (1968); podle něj je *plezmero* složenina, a zatímco druhý komponent *-mero* není jasný, u první části *plez-* lze vyjít z formy *plaz-*, související se slovesem *plazit (se)*. Sloveso *plazit* je podle Slovníku spisovného jazyka českého (1964, s. 605) užíváno ve významu ‚vysunovat (jazyk) z úst', *plazit se* pak ve významech 1. ‚lézt tak, že se celé tělo nebo břicho a končetiny dotýkají země', 2. ‚pohybovat se, vléci se nízko při zemi, táhnout se', 3. ‚růst nízko při zemi', 4. ‚pomalu, namáhavě se pohybovat, vléct se' atd. Obdobné významy jsou předpokládány u praslovanských východisek **pъlzti*, **pelzti*, **pъlz(a)ti*, **polziti*, souvisejících snad s indoevropským základem *pelh*$_2$- ‚uvádět do (kmitavého) pohybu' (Rejzek, 2015, s. 522). Onen specifický pohyb souvisí i s významem ‚vyplazovat jazyk', který byl vytvořen na základě „představy klouzání jazyka z úst" (Etymologický slovník jazyka staroslověnského 11, 2002, s. 665).

Skutečnost, že lze kořen *plaz-* spojovat s rozhalenou košilí, potvrzují nářeční doklady zaznamenané Machkem: *rozplazit ňadra/košulu* ‚odhaliti prsa, rozhaliti košili, rozepnouti pod krkem'; *chodży z rozplaženum košulum*; *plazo* ‚kdo má rozhalenou košili'[6] (Machek, 1968, s. 456).

Na podporu tohoto výkladu lze připojit několik dalších případů, u nichž je kořen *plaz-* spjat s nevhodně nošeným oděvem: *plazatý* ‚mající pod krkem rozepnutou nebo rozhalenou košili' (Bartoš, 1906, s. 293; Kazmíř – Gester, 2012, s. 322), obdobně *rozplazený*, *rozplažený*, *rozplázaný* (Bužek, 1930, s. 222; Králík, 1955–1965), *rozplaziť*, *rozpláziť* ‚rozhalit, rozepnout' (Fabián, 2009, s. 80), *rozplazeněc* ‚kdo nosí rozplazenou košili' (Horečka – Horečka, 2011, s. 539).

Později došlo k posunu významu od ‚rozepnutý, rozhalený' směrem k ‚odhalený, holý vůbec', srov. doklad ze Spálova na Novojičínsku: *máž rozplazený hrtáň, bude ťi zyma* (Šustek, 1971), též ‚otevřený dokořán': *ňeňechaj dveři rozplazyne, vlez'e mi tu kocur a budz'e škludz'ic'* (Zemanová – Pastorek – Veselská, 2010, s. 180).

---

[6] Slovo *plazo* mají severovýchodomoravská a slezská nářečí společná s některými nářečími slovenskými, v nichž bylo užíváno jednak pro člověka s košilí rozhalenou na hrdle, jednak pro člověka vůbec neupraveného, rozgajdaného (*Slovník slovenských nárečí II*, 2006, s. 824).

K tomu mají blízko další významy, jichž nabylo slovo *rozplazený*, a to ‚mající široce otevřené oči nebo ústa' jako projev udivenosti, užaslosti, odtud i ‚udivený, užaslý' (Golka, nedat., s. 298). Srov. též doklad z Dolní Lhoty na Ostravsku: *z vyvalenyma očoma a otevřenum hubum plažył na małeho, zeleneho chłopka* (Čep, 1924, s. 91) – sloveso *plazit* (nář. *plažyč*) tu vystupuje ve významu ‚upřeně pozorovat, hledět', srov. též výrazy *zaplaženy* ‚nepřítomně zahleděný', *zaplaženěc* ‚nepřítomně zahleděný člověk' (Sochová, 2001, s. 103, 260). Upřený pohled může být zapříčiněn zvědavostí, čemuž by odpovídaly odvozeniny jako *plazák*, *oplaza* ‚zvědavec', *plázivý* ‚zvědavý', popř. *plazáky* ‚výzvědy (z důvodu zvědavosti)' (Kazmíř – Gester, 2012, s. 289, 322). Od zvědavého prohlížení je to jen krůček k okounění ve smyslu zevlování, lelkování, což je význam, ve kterém zachytil sloveso *plažeč* A. Lamprecht (1963, s. 98), srov. též odvozeniny jako *plažak*, *plažoch* ‚lenoch, zevloun' (Sochová, 2001, s. 102, 227).

4 *Plezmero* a *plezmera* v současné češtině

Jak bylo řečeno, původní význam slova *plezmero* lze pokládat za již zcela vyšlý z užívání, neboť se v mladších nářečních publikacích nesetkáváme s dokladem tohoto slova jako pojmenováním pro rozhalenou košili nebo jejího nositele.[7] Také podle dat reprezentativních korpusů zapojených do Českého národního korpusu bychom mohli vyvodit závěr, že *plezmero*/*plezmera* patří minulosti, neboť v nich neevidujeme ani jeden výskyt.

Ovšem podíváme-li se do online prostoru, zjistíme, že by šlo o závěr předčasný. Například v korpusu ONLINE1 bylo po zadání dotazu [lemma="[pP]le[sz]me[rř].*"] dohledáno 57 dokladů. Z toho je ovšem nutné vyloučit 27 výskytů, v nichž slovo vystupuje ve funkci přezdívky, a 2 doklady ze slovenských textů. Dalších osm výskytů nabízí korpus Araneum Bohemicum Maximum.[8] Po analýze relevantních dokladů zjistíme, že jsou omezeny na internetové blogy, diskuse a příspěvky na sociálních sítích, konkrétně na Facebooku, Instagramu a Twitteru (dnes X). Zpravidla připadá jeden doklad na jednoho uživatele, pouze jeden pisatel použil slovo víckrát, a to pětkrát. Převažují formy středního rodu (*plezmero*) oproti rodu ženskému a mužskému (*plezmera*). Slova jsou užita ve funkci nadávky nebo hanlivého označení osob: *ty plezmero jaký účty, utři si mlíko z brady a tááhni*; *jímá mne hrůza, že toto plezmero vyučuje na vysoké škole*; *jak poslouchám Kukumuru a Radima Fialu, tak nevycházím z údivu, jaká plezmera lidi volí*; *kdo toto plezmero – Mináře, vyrobil a kdo ho řídí!*[9]

Dvakrát bylo slovo *plezmero* zjištěno ve funkci komparáta: *plastické operace neprospějí nikomu-celebrity mají ty nejlepší možnosti a stejně vypadají jak plezmera*; *leží jako plezmero*. A jednou je evidována odvozenina *plesmerství*: *vykládej mi o nemožnosti a plesmerství*. Užití výrazu někdy mezi účastníky diskusí vede k dotazům na význam slova; pisatelé občas zkoušejí nabídnout vlastní výklad nebo se přiznají k nevědomosti: *u nás se dyštak říká plezmero, znamená to něco jako Trdlo*; *leží jako "PLEZMERO". Nechtějte po mně abych vysvětlil, co že to plezmero je. Nevím. Ani nevím, kdo to vymyslel, ale ujalo se*.

Další doklady lze získat prostřednictvím internetových vyhledávačů. Potvrzují, že se slovo *plezmero*/*plezmera* užívá pouze v pejorativním významu jako expresivní označení osob,

[7] Dokonce už v rukopisném slovníku S. Králíka z let 1955–1965 je slovo *plezmero* (avšak ve významu ‚neohrabané děvče') označeno jako zastaralé, srov. též pozn. 4.

[8] Po úpravě dotazu na [lemma_lc="ple[sz]me[rř].*"].

[9] Doklady jsou uvedeny v autentické podobě, a to včetně chyb (s výjimkou nadbytečných mezer, které zde upravujeme).

zřídka i jiných reálií, např. karty podřadné hodnoty (Ostravský slovník) nebo nevydařené smeče ve volejbalu, srov. doklad: *v poli se moc nepohnem, takže tam nějaká ta jejich ulejvka či plezmera spadla* (Novák, 2009). Počet dokladů je nízký, což svědčí o periferní povaze sledované lexikální jednotky.

5 Shrnutí

Vrátíme-li se k otázce položené v úvodu, můžeme shrnout, že slovo *plesmeřisko* (nebo spíše *plezmeřisko*) bylo odvozeno augmentativní příponou *-isko* od lexikálního dialektismu *plezmero*. Souvisí s představou rozepnuté košile, a pokud jdeme hlouběji k výchozímu kořenu *plaz-*, tak s čímkoliv plazivým, smýkavým, zvolna se pohybujícím, resp. roztahujícím se nebo široce se rozpínajícím. Výraz *plesmeřisko* je přitom zaznamenán výhradně v textu F. Stránecké, což nám dovoluje označit ho za autorské slovo.

U základového slova *plezmero* byl původní význam již zapomenut, dodnes si však zachovalo – stejně jako morfologická varianta *plezmera* – funkci pejorativa. Jde však o slovo užívané okrajově a s lokálním omezením na severovýchodomoravskou a slezskou oblast. Jeho osud je nejistý.

LITERATURA

Adamec, Josef – Malý, Josef (1976): Sbírka frýdlantských nadávek v nářečí. *Studie o Těšínsku*, 4, s. 559–562.

Bartoš, František (1906): *Dialektický slovník moravský*. Praha: Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění.

Bělič, Jaromír (1954): *Dolská nářečí na Moravě*. Praha: Nakladatelství Československé akademie věd.

Benko, Vladimír (2015): *Araneum Bohemicum Maximum* [online; verze 15.04]. Praha: Ústav Českého národního korpusu FF UK. Cit. 29. 1. 2024. <www.korpus.cz>.

Blažková-Příleská, Marie (1959–1960): *Police VS, Zašová VS, Zubří VS* [rukopis excerpta]. Archiv lidového jazyka. Brno: dialektologické oddělení Ústavu pro jazyk český AV ČR.

Bužek, Jan (1930): *Nářečí místecké* [rukopis studentské práce]. Brno: dialektologické oddělení Ústavu pro jazyk český AV ČR.

Cvrček, Václav – Procházka, Pavel (2020): *ONLINE1: Monitorovací korpus internetové češtiny* [online]. Praha: Ústav Českého národního korpusu FF UK. Cit. 29. 1. 2024. <www.korpus.cz>.

Čep, Tomáš (1924): Lidové povídky slezské o hastrmanech a fajermonech. *Věstník Matice opavské*, 30, s. 86–122.

Český jazykový atlas 3 (1999). Praha: Academia.

Etymologický slovník jazyka staroslověnského 11, patrachъ – -pǫditi (2002). Praha: Academia.

Fabián, Josef (2009): *Slovník nespisovného jazyka valaského* [3., dopl. a rozš. vydání.]. Valašské Meziříčí: Občanské sdružení Valašské Athény.

Golka, Eduard (nedat.): *Popis lašského podřečí v Hrabové na Moravě* [rukopis studentské práce.]. Brno: dialektologické oddělení Ústavu pro jazyk český AV ČR.

Gregor, Alois (1959): *Slovník nářečí slavkovsko-bučovického*. Praha: Státní pedagogické nakladatelství.

Horečka, František (1941): *Nářečí na Frenštátsku*. Frenštát pod Radhoštěm: Okresní osvětový sbor.

Horečka, František – Horečka, Mojmír (2011): *Tak mluvíme pod Radhoštěm*. Rožnov pod Radhoštěm: Valašské muzeum v přírodě.

Ilík, František Holmes et al. (2011): *Slovník nářečí obcí regionu Dolní Poolšaví*. Uherské Hradiště: Jiří Jilík.

Kanclíř, Miroslav (1935): *Rozbor nářečí opavského (syntax a slovník): Doplněk disertace* [rukopis studentské práce]. Brno: dialektologické oddělení Ústavu pro jazyk český AV ČR.

Kazmíř, Silvestr – Gester, Silke (2012): *Slovník valašského nářečí: I. díl valašsko-český*. Zlín: Alisa Group.

Kott, František Štěpán (1893): *Česko-německý slovník zvláště grammaticko-fraseologický. Díl sedmý*. Praha: František Šimáček.

Kout, Rudolf (1934): Slovník lipnického (lipenského) nářečí (Pokračování). *Záhorská kronika*, 17(1), s. 20–22.

Kozáček, Emil (1909): Lidová rčení z Malenovic a Napajedel. *Časopis Vlasteneckého spolku musejního v Olomouci*, 26(101), s. 24–26.

Králík, Stanislav (1955–1965): *Slovník kelečského nářečí* [excerpta]. Archiv lidového jazyka. Brno: dialektologické oddělení Ústavu pro jazyk český AV ČR.

Kresta, Bohumil (2008): *Slovník štramberského nářečí*. Opava: Šmíra-Print.

Lamprecht, Arnošt (1963): *Slovník středoopavského nářečí*. Ostrava: Krajské nakladatelství v Ostravě.

Machek, Václav (1968): *Etymologický slovník jazyka českého* [2., opr. a dopln. vydání.]. Praha: Academia.

Mičkalová, Helena (1999): *Co sa Karlovjanom stalo aj nestalo*. Velké Karlovice: Helena Mičkalová.

Novák, J. (2009): Zápas M4D 2008/09 – SK Rapid Praha x SK Meteor Praha B [online] (11. 5. 2009). Cit. 29. 1. 2024. <http://meteor.volejbal.cz/clanky/zpravy--clanky--aktuality/zapasy---vysledky--komentare/zapas-m4d-2008_09---sk-rapid-praha-x-sk-meteor-praha-b.html>.

Ostravský slovník [online]. Ostrava: Klub přátel Hornického muzea v Ostravě. Cit. 29. 1. 2024. <https://wwwrs.hornicky-klub.info/slovnik.php>.

Rejzek, Jiří (2015): *Český etymologický slovník* [3. vyd.; 2. přeprac. a rozš. vyd.]. Praha: Leda.

Remeš, Mauric (1930): *Příborsko*. [excerpta]. Brno: dialektologické oddělení Ústavu pro jazyk český AV ČR.

Slovník slovenských nárečí: II. L–P (povzchádzať) (2006). Bratislava: Veda, vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied.

Slovník spisovného jazyka českého II (1964). Praha: Nakladatelství Československé akademie věd.

Sochová, Zdeňka (2001): *Lašská slovní zásoba*. Praha: Academia.

Stránecká, Františka (1884): Strýc Hutula. *Květy*, 6(5), s. 652–658.

Šmatelková, Zdenka (2021): *Nářeční slovník. Jak se mluvilo v Topolné a okolí*. Uherské Hradiště: Tomáš Ježek – Ottobre 12.

Šrámek, Rudolf (1962): Gregor, Alois. Slovník nářečí slavkovsko-bučovického [recenze]. *Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity: A, Řada jazykovědná*, 11(A10), s. 215–216.

Šustek, F. (1971): *Nářečí ve Spálově* [excerpta]. Archiv lidového jazyka. Brno: dialektologické oddělení Ústavu pro jazyk český AV ČR.

Zemanová, Marie – Pastorek, Richard – Veselská, Jiřina (2010): *Tradiční mluva podhůří Beskyd. Údolí řeky Morávky a Mohelnice: Výkladový slovník*. Raškovice: Obec Raškovice.

Ústav pro jazyk český AV ČR
Veveří 97, 602 00 Brno
simeckova@ujc.cas.cz

Tento článek je volně přístupný na základě licence *Creative Commons Uveďte původ 4.0 Mezinárodní veřejná licence*.

This is an open access article under the terms of the *Creative Commons Attribution 4.0 International Public License*.